

Advent I. vasárnapja – 2013. december 1. – A év

Az erdő magasra csapó lángokkal égett. Az állatok rémülten, eszüket vesztve futottak a tűz elől abba az irányba, amerre még nem ért el a rettenetes pusztulás egyre hosszabb karja. Csak a kolibri repült a másik irányba, megdöbbenve a menekülő sokaságot. Egy csepp vizet vitt a csőrében. „Hát te mit csinálsz? Örült vagy? Hová repülsz?” – bömbölt fel rá az oroszlán. „Megyek oltani a tüzet.” – felelte a kolibri. „Egy csepp vízzel? Teljesen elment az eszed!” – méltatlankodott az oroszlán. „Én megteszem a magamét!” – válaszolta a kolibri.

Mint ahogy a történelem során mindig, ma is óriási szükség van a remény hordozóira: akik minden nehézség ellenére megteszik a magukét. Akik azonosak maradnak önmagukkal, elkötelezettségükkel akkor is, ha a külső körülményeik romlanak, ha sok minden értelmetlennek, vagy legalábbis bizonytalannak látszik a hétköznapi küzdelmek során. Napról-napra annak vagyunk tanúi, hogy rendkívül sok külső körülmény kikezdi az elkötelezettséget, próbára teszi a reményt. Sokan adják fel, vagy legalábbis megkeseredetten, örömtelenül teszik a dolgukat. Talán az előző korokban nem voltak olyan kihívások, amelyek aláadni igyekeztek a reményt? Hogyne lettek volna! Akkor miért tudtak az emberek mégis hűségesebben kitartani? Azért, mert a reményük elsősorban a valódi célra irányult és igazi sziklában gyökerezett.

Sokszor halljuk, mondogatjuk mostanában: „Kell hinni valamiben!” Azonban ennek a kijelentésnek legtöbbször semmi köze a vallásossághoz. Az emberek elsősorban a céljaikra, a vágyaik beteljesülésére gondolnak, amikor így beszélnek. Vagyis inkább a reményről, semmint a hitről van szó. Ezek a célok, vágyak azonban evilági, múlandó és esetleges dolgokra irányulnak csupán. Ha pedig ezek elérése kilátástalannak tűnik, akkor a remény alacsonyra tett léce is gyorsan földre hullik. Érdemes megfigyelni, hogy általában kik tartanak ki hűségesebben az evilági célok megvalósításában, a földi élet értékeinek szolgálatában is: azok, akiknek ennél magasabb rendű reménye is van! Akik tudják, hogy az élet több, mint az életminőség, illetve a földi lét. Akik hisznek abban, hogy az örök és tökéletes boldogság Isten ajándékeként valósul majd meg az életükben, s akik elfogadják, hogy azt az áldozatkész szeretet útján lehet elérni. Csak azok tudnak hosszú távon, romló körülmények között is kitartani, akik szilárd pontra támaszkodnak. Akik a biztonságtudatukat nem a pusztulásra ítélt anyagi dolgoktól várják. Az Úr szilárdan, magasan álló hegyére építkeznek. „Az utolsó napon szilárdan áll majd az Úr Házának hegye a hegyek fölött, és magasabb lesz a halmoknál.” Igen, a rengeteg bizonytalanság és a földi célok ingatagságának közepette szükséges egy magasabb rendű remény, egy szilárdabb, biztosabb cél, ami nincs kiszolgáltatva az elmúlásnak. Erről beszél nekünk Advent I. vasárnapján Isten ígéje.

Az idei Advent központi gondolata számomra a remény: a remény, amit a próféták jövendölései az eljövendő Messiásról ébren tartottak évszázadokon keresztül a választott nép szívében. Minden megpróbáltatás, sorscsapás ellenére kitartott egy kis töredék, az ún. „szent maradék”, mert töretlenül hittek Isten üdvözítő ígéretében. Ők lettek a keserű jelen legfőbb tartóoszlopai, de a jövő biztosítékai is. Mindenki, aki megmaradt, az ő erős karjukba, ruhájukba kapaszkodva maradt meg.

Meggyőződésem, hogy mostanában is – és talán mindig a földi lét során – hasonló időket élünk. Látunk embereket, akik ugyanazt teszik: dolgoznak a mezőn, a gyárban, az irodában, örömlnek a malomban, ugyanazon ágyban fekszenek, ugyanazon iskola padjaiban ülnek, és a jövendő sorsuk mégis egészen más. Egyiküket fölveszik, a másikukat ott hagyják. Mert egyikük mindig is „fölfelé” készült, a földi dolgait végezve is. Másikuk azonban nem gondolt az „odaföntvalókra”, mindig is csak „lent” akart otthon lenni. Mert egy részüknek a célja több, mint pusztán a munkával szerezhető pénz vagy a pénzen megvásárolható jólét és

kényelem. Több, mint a tanulással megszerzett tudás, több, mint az ágyban vagy az asztalnál elérhető jóllakottság. Ők is benne élnek a mindennapokban, teszik a dolgukat, sőt hűségesebben, megbízhatóbban, kitartóbban teszik, mint a másik réteg. Ugyanis nekik akkor is marad reményük, amikor kisebb céljaik elérése megghiúsulni látszik. Ők a nagy találkozásra várnak az érkező Krisztussal, a bebocsáttatásra abba az Országba, ahol boldogságuk kiteljesedik.

Az Advent különösen is a fölfelé tekintés, a magasabbrendű várakozás ideje: az arra való rádöbbenés, hogy maradt reményünk akkor is, amikor evilági körülményeink bizonytalanná, vagy legalábbis nehezzé váltak. Sőt, most jött el az igazi remény ideje: az igazi reményé, amely nem emberi erőkből és képességekből, hanem az „Úr házának hegye” szilárdságában bízunk.